

сти по-дребнитѣ и слаби рожби на гората, а когато не уловѣше тѣхъ — нападаше едрия добитѣкъ, грабѣше стадата.

Така измина лѣтото. Малкитѣ бѣха се удължили и заякнали. Звѣровитостѣта имѣ се показваше съ всѣки день. Не стигаше вече майчиното млѣко — трѣбваше и месо, кръвъ. Тѣ ги познаваха вече, миризмата имѣ ги упояваше. Старата измършавѣ, само очитѣ ѝ горѣха съ страшенъ блѣсъкъ. За една нощъ преброждаше широки кѣрища, нападаше, убиваше, но утринъ малкитѣ приемаха отъ окървавенитѣ ѝ уста топли кжсове живо месо. Легнала по коремъ, тя стискаше между крака плякката, разкъсваше я, дѣвчеше месото, замижала отъ наслада, и хранѣше подъ редъ шестѣ ненаситни хищници.

* * *

Една късна лѣтна вечеръ въ гората се срещнаха двамина овчари. По-право, при овчаря Диню дойде овчарѣтъ Калю.

— Диню, какво ще правимъ съ тази пущина, не-виждашъ ли, все по-зла става — рече дошлиятъ; той бѣше спрѣлъ, подпираше се на дългата си дрѣновица, приковалъ о земята неподвиженъ погледъ.

— Коя? — вдигна очи Диню; той сжщо гледаше земята.

— Вълчицата — коя! Забрави ли ланскитѣ ѝ пакости? Три овце ти отмъкна. А вчера посрѣдъ бѣлъ день нападна най-добрата ми дзвизка. Грѣмнахъ я, не улучихъ. Каракачанѣтъ спаси овцата.

— Трѣбва да се е окучила пакъ тѣдѣва изъ гората. Затова налита като слѣпа. Малки трѣбва да храни. . .

— Чудишъ ли се още? И лани бѣше сжщото. Докато ги отгледа, деда си зулуми стори. Ти какво ще кажешъ?

— Какво?

— Ще чакаме ли още?